

zarmoho dne se u ma's objivil Roman, ktereho jsem naposledy videla. Nohy dikke, hned ho poznala, coly stvorka, kdyz u ma's vydel byl jen humorem. Spolujo. k Voskovec a Wericha.

Polyl par dne (propdaji pri jezdeli se synem a Odethou) vyjadril nademost, ze za svých studií mohl vydel u lesnych a ma's mu darovali 3 obrazy od Süssera (koveckí trofeje - koptae atd, socha - mosic vody ricky u kozli kuzi, obraz franc. malire - (foto - možná jsi jej u nej videl) - nenasla jsem ji - jina u more. more u R. řekl, ze by se chtel revanjo, kdybych se dostala za hranice, ze pro mne prijde a ukaze mi Francii, svou fabriku, alpinum atd.

Tenkrát u ma's byla auta na poukaz pro zasloužilé funkcionáře, rekaci oblo. 3 roby.

mamka starla a po aute jsem touzila, alychom se nekam podivaly. mam priatele ve Vidni - autoservis mercedes, "strajcku" Sogaischko - prijimil se do rodiny sestry Elšky W. - Familie Kment. 3, po komplikovane "domluce" jsem zajadala, zda si smim dovezt "obnovane" auto. muj zamestnavatel se k tomu musel vyjadrit. napisali "nebudeme mit namitek, bylo-li by jeji zadosti vyhoveno"

Dostala jsem povolení - vycestovat na 6 dní do
Rakouska a derisy ve výši 60 šilinků. Taxi
z mědiuži k Bergstallerům - dále Gregor a dle
stalo 30 šilinků.

Roman k nim poslal 3.000 š., aby tam
nebyla jako žebračka: "kdyžs potřebovala víc - dej vědět - posílám ještě."

Renolat-Dauphine - kterou pro mne Gregor
měl - 6 roků stará - stála 8.000 - Gregor
si tenkrát za mého pobytu koupal sekorku
na trávu s vysavačem za 14.000 šilinků

9 prosince jsem R. je jsem ve Vídni. O
mávnutí Francie nepadlo slovo. Řekla jsem
mu, že mám možnost, dovést si auto, že mi
o to stojí 5.000. Na což R. pravil:

"na co my, v socialismu potřebujete auto,
mám stačí tragac." No, kdyžs tam
mánila dluhy, tak mě napiš."
málo kdy brečím, ale tenkrát jsem si
pobřečila.

nebo situace byla mášledující.
Bydlela jsem v podnikovém bytě u Gregora.
Peníze jsem neměla. V pokoji byla lednička.
Na 2 dny jsem si koupila 1 l. mléka a
2 rohlíky. "Strýc" mě poznal na věci
a, žal na oběd. Řekla jsem - díky,
já jsem žala ke Gregorům. Nýta
okět, že přijel z Klagenfurtu vyředit

formality, se mně zdálo doot velké. Gregorovi
mě žal na oběd. To jsem Jose říkala, Dik,
obědvám se strýcem. (Do duška to nev', jsou
milionáři - to je ta má "Bescheidenheit.")

Odjížděla jsem za horšího počasí - ve Vídni
se ohlásilo, tak jsem setila je deště v
parcích, kostelích a když bylo zadarmo
museum - tak jsem byla tam. Viděla jsem
i "Byči skálu" tam mě jeden prof. osobně
prověrl. Nevěděla jsem, co budu platit na
poplatečích, tak neexistovalo, sednout si
na kafe do kavárny. Takovou žinu a hlad
jsem prožila jen v kriminále v padesátých letech
a tenkrát ve Vídni.

nicméně - auto jsem chtěla. Byla jsem
coby dítě za družičku na svatbě rodiče
Oty Jelínka - kanadského pozdějšího ministra.
Poprosila jsem je, jelikož jsme byli po jejich
emigraci stále v písemném styku, aby
sumu za Renolotu vyrovnali, a já jsem
to v našich korunách doplatila jejich
příbuzným zde, které podporovali.

Když jsem se nastěhovala do Bleska,
tak mi Roman volal, když bych něco
potřebovala, ať mu řeknu. Když bych,
i když bych hladem umírala, od R.
nic nechtěla.

Doplnka byla rezonantní - psalo mi na nohy,

všechno, co jsem jí oprosil, a byla šťastná, že
mohu vyjet mamku na výlety.

Ve vlaku do Vídně se mnou jelo jedna malá dívka,
a bohatému strýci - vzlykala také plno darů. Jela
i esl. filharmonie, na jednom nožičce prodávali
zmrzlinu a hudebníci neměli sílnky. Dale
jim nelibě se těch 60 - rojme vyfasovaly.

Po návratu se u mne stovila. Byla me
Tom jako ja. Strýc jí poskytl nocleh a
1 snídaní. Vodu pilo, s káseň a brečt
chodila k cizím hrobům na hřbitov,
vždy nebyla májradná a byla zoufalá.

Až na poslední 2 dny se vrátil je jí
spoluzák, vzal jí autem do Alfy,
kupoval jí jídlo - strýc jí sliboval
neústěny Opery - a tak dopadlo. Sítovoly
jome, že jome si nedaly telefony, že
jome mohly na hřbitově sedět obě.

Šim poskytl ašyl iěse s 2ma dětmi,
které přijely na pozvání do Vídně a Tom
jim řekl, že budou malovat byt, že
u nich nemohou byt. Ja, kdybych neměla
tu svou snad falešnou hrdost, jsem
hladovět nemusela, Gregorovi jsou milí
a pohostinní a pomáhale jsem jim,
když ve Vídně byla po válce bída - vše

holť, my jome byli víc
příběhí davat, než brát.